

OSD 37/12

POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH W

z dnia 3 września 2012 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych
w w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Grzegorz Kowalik
Sędziowie: r. pr. Hubert Schwarz
r. pr. Marek Sarnowski

Protokolant: apl. radc. Przemysław Krzywicki

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Anity Woronieckiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 3 września 2012 r. odwołania z siedzibą w od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we z dnia 15 czerwca 2012 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie w sprawie r.pr.

postanawia:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 15 czerwca 2012 r. sygnatura akt RD o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie r.pr.
2. Kosztami postępowania w kwocie 422,60 zł (czteryście dwadzieścia dwa złote sześćdziesiąt groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

G. Kowalik

H. Schwarz

11.09.2012 r.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 czerwca 2012 r. [REDAKTED] z siedzibą w [REDAKTED] przy ul. [REDAKTED] reprezentowana przez prezesa zarządu [REDAKTED] oraz zastępcę prezesa zarządu [REDAKTED] złożyła do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTED] skargę przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED] w sprawie jego nieuczciwego postępowania. Ww. [REDAKTED] w uzasadnieniu skargi wskazała, że radca prawny [REDAKTED] zablokował skarżącemu możliwość dobrowolnego spełnienia świadczenia wynikającego z prawomocnego wyroku, jak również, że radca prawny [REDAKTED] określił we wniosku egzekucyjnym swoje wynagrodzenie za reprezentowanie wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym na poziomie sześciokrotnej stawki minimalnej wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (kwotę 5.400 zł) mimo braku jakichkolwiek podstaw do tego, by żądać wynagrodzenia wyższego niż stawka minimalna, jak również że radca prawny [REDAKTED] swoją postawą w postępowaniu klauzulowym i egzekucyjnym dał podstawy do podejrzeń, że to jego interes własny (chęć uzyskania wysokich kosztów zastępstwa procesowego od dłużnika), a nie interes klienta (wierzyciela) był motywem jego działań zmierzających do natychmiastowego uruchomienia egzekucji, oraz, że „układ” pomiędzy radcą prawnym [REDAKTED] a Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym [REDAKTED] wykracza poza dopuszczalne granice procesowej współpracy, nosząc znamiona „interesownych” układów personalnych.

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2012 r., sygn. akt Rz.D. [REDAKTED] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTED] odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie, uzasadniając to nie stwierdzeniem popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTED] czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne. Spółdzielnia [REDAKTED] pismem z dnia 25 czerwca 2012 r. zaskarżyła ww. postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu odwołania ww. [REDAKTED] wskazała, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTED] nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również w niedostateczny sposób zanalizował materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Radca prawny [REDAKTED] działał jako pełnomocnik [REDAKTED] w sprawie z powództwa [REDAKTED] przeciwko [REDAKTED] toczącej się przed Sądem Okręgowym we [REDAKTED] Wydział I Cywilny, sygn. akt [REDAKTED] W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy dnia 13 grudnia 2011 r. wydał wyrok, w którym zasądził od Spółdzielni [REDAKTED] na rzecz [REDAKTED] kwotę

94.285,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania (w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł). Ww. wyrok został zaskarżony przez Spółdzielnię [REDAKTOWANE] do Sądu Apelacyjnego w [REDAKTOWANE], Wydział I Cywilny, który w wyniku przeprowadzonego postępowania wyrokiem z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt I [REDAKTOWANE] apelację oddalił. Następnie, dnia 29 marca 2012 r. radca prawny [REDAKTOWANE] złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE] wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w celu wyegzekwowania ww. kwot, wnosząc przy tym o przyznanie wierzycielowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 6 – krotności stawki podstawowej, wynikającej z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.) tj. kwoty 5.400 zł, w wyniku którego to postępowania zostały zajęte rachunki bankowe Spółdzielni [REDAKTOWANE]

Dowód:

- pismo [REDAKTOWANE] dnia 5 czerwca 2012 r. – k. 1-5;
- skarga dłużnika z dnia 13 kwietnia 2012 r., sygn. akt KM 819/12 – k. 6-10;
- skarga dłużnika z dnia 16 kwietnia 2012 r., sygn. akt KM 819/12 – k. 11-15;
- skarga dłużnika z dnia 2 kwietnia 2012 r., sygn. akt KM 819/12 – k. 16 – 24;
- pismo Spółdzielni [REDAKTOWANE] z dnia 25 maja 2012 r. - k. 25-28;
- postanowienie Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE], Wydział VI Cywilny z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE]

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE] ustalił, a następnie przyznał wierzycielowi, zastępowanemu przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w żądanej kwocie. Ww. czynności oraz postanowienie komornika zostało zaskarżone przez [REDAKTOWANE]

Dowód:

- skarga dłużnika z dnia 13 kwietnia 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE] – k. 6-10;
- skarga dłużnika z dnia 16 kwietnia 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE] – k. 11-15;

Ww. skargi zostały oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE] oraz postanowieniem Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE]

Dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE]

- postanowienie Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt VI Co 1063/12.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że odwołanie [REDAKTOWANE] nie zasługuje na uwzględnienie. Tym samym na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 1982 r., Nr 10, poz. 65 z późn. zm.), Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 15 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt Rz.D. [REDAKTOWANE] o odmowie wszczęcia dochodzenia. Analizując stan faktyczny, Sąd nie stwierdził podstaw do uznania, że postępowanie przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] nie wyjaśniło istotnych okoliczności sprawy. W ocenie Sądu postępowanie zostało przeprowadzone w prawidłowy sposób, a stan faktyczny ustalony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] jest zbieżny ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd w niniejszym postępowaniu. Sąd nie ustalił również przesłanek, które warunkowałyby odpowiedzialność dyscyplinarną radcy prawnego [REDAKTOWANE] na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 oraz art. 29 Kodeksu etyki radcy prawnego.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd uznał, że okolicznościami bezspornymi są: fakt występowania przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] w charakterze pełnomocnika [REDAKTOWANE] w postępowaniu sądowym przed Sądem Okręgowym w [REDAKTOWANE] Wydział I Cywilny, sygn. akt [REDAKTOWANE] przed Sądem Apelacyjnym w [REDAKTOWANE], Wydział I Cywilny, sygn. akt [REDAKTOWANE] oraz w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE] sygn. akt KM [REDAKTOWANE] fakt oddalenia przez Sąd Apelacyjny apelacji [REDAKTOWANE] w wyniku postępowania o sygn. akt [REDAKTOWANE] fakt złożenia przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w następnym dniu po uzyskaniu przez [REDAKTOWANE] klauzuli wykonalności; fakt wnioskowania przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] o przyznanie wierzycielowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 5.400 zł (6 – krotność stawki podstawowej) oraz późniejszego ustalenia tych kosztów na ww. poziomie przez komornika; fakt zaskarżenia przez [REDAKTOWANE] czynności komornika oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE] z dnia 4 kwietnia 2012 r. (post. sygn. akt [REDAKTOWANE]), jak również późniejszego oddalenia ww. skarg przez Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] Wydział VI Cywilny postanowieniem z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE] oraz postanowieniem z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANE].

Z uwagi na okoliczność, że radca prawny [REDAKTOR] w swoich wyjaśnieniach potwierdził stan faktyczny prezentowany przez skarżącego w piśmie skarżącego z dnia 5 czerwca 2012 r., jak również w odwołaniu z dnia 25 czerwca 2012 r., Sąd nie mógł nie dać wiary któremukolwiek z dowodów dołączonych przez strony do materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu. Kwestia sporna dotyczyła jedynie oceny działania radcy prawnego [REDAKTOR] w kwestii prawidłowości i celowości wniosku radcy prawnego [REDAKTOR] o przyznanie wierzycielowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym na poziomie 6 – krotności stawki podstawowej, jak również oceny szybkości działania radcy prawnego [REDAKTOR] w przedmiocie uzyskania klauzuli wykonalności, złożenia przez radcę prawnego [REDAKTOR] wniosku o przeprowadzenie egzekucji bez wcześniejszego wezwania dłużnika do zapłaty oraz rzekomego przedkładania przez radcę prawnego [REDAKTOR] interesu własnego nad interesem klienta.

W ocenie Sądu, ustalenie przez komornika wysokości przyznanych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym podlega dostatecznej kontroli przez Sąd powszechny, w przypadku wniesienia przez uprawnioną stronę skargi na czynności komornika na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, normujących postępowanie egzekucyjne. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że skarżący wielokrotnie składał takie skargi. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP [REDAKTOR] nie ma kompetencji w zakresie oceny prawomocnych rozstrzygnięć sądów powszechnych.

Sąd nie dopatrył się podstaw do stwierdzenia, że radca prawny [REDAKTOR] zablokował skarżącemu możliwość dobrowolnego spełnienia świadczenia wynikającego z prawomocnego wyroku. Obecnie obowiązujące przepisy nie wyznaczają bowiem w tym zakresie jakichkolwiek wytycznych, jeśli chodzi o obowiązek wcześniejszego wezwania dłużnika do zapłaty przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego. Ponadto, w ocenie Sądu, nie sposób polemizować z okolicznością, że jak najszybsze wyegzekwowanie dochodzonych roszczeń jest uzasadnione interesem wierzyciela, a wierzyciel był klientem radcy prawnego [REDAKTOR].

Skarżący wskazał na naruszenie przez radcę prawnego [REDAKTOR] przepisu art. 29 ust. 2 Kodeksu etyki radcy prawnego, zgodnie z treścią którego wysokość honorarium radcy prawnego powinna być ustalana z uwzględnieniem w szczególności koniecznego nakładu pracy, miejsca świadczenia usługi, stopnia trudności i złożoności sprawy bądź zadania, wymaganej specjalistycznej wiedzy oraz znaczenia sprawy dla klienta, którego ona dotyczy. Sąd nie mógł dopatrzeć się naruszenia ww. przepisu przede wszystkim z uwagi na jego umiejscowienie w Kodeksie etyki radcy prawnego tj. w rozdziale V, dotyczącym stosunków z klientami. Treść tego rozdziału ma za zadanie obronę interesu klienta radcy prawnego, między innym przed tym, aby płacone przez niego wynagrodzenie, ustalone w umowie o świadczenie usług prawnych, nie było zbyt wygórowane w stosunku do nakładu pracy poświęconego na świadczenie tych usług przez radcę prawnego. Z powyższego wynika, że

radca prawny w świadczeniu przez siebie usług jest zobowiązany przede wszystkim brać pod uwagę uzasadniony interes klienta. Kodeks etyki radcy prawnego nie normuje przy tym konieczności brania pod uwagę interesu dłużników klienta, do których zalicza się w przedmiotowej sprawie skarżący. Jeżeli przepisy prawa dały możliwość ustalenia dla radcy prawnego [REDAKTURA] wynagrodzenia na poziomie 6 – krotności stawki podstawowej, a obowiązane do kontroli nad działalnością komorników organy tego nie zakwestionowały, nie może kwestionować tego również Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP [REDAKTURA]

Sąd uznał, że zarzuty skarżącego, jakoby interes własny radcy prawnego [REDAKTURA] a nie interes klienta był motywem jego działań zmierzających do natychmiastowego uruchomienia egzekucji, jak również, że „układ” pomiędzy radcą prawnym [REDAKTURA] Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym [REDAKTURA] [REDAKTURA] wykracza poza dopuszczalne granice procesowej współpracy, nie zostały wykazane w przedmiotowym postępowaniu. W ocenie Sądu, żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów (oprócz twierdzeń skarżącego) nie dowodzą, że ww. sytuacji miały miejsce.

Na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego jak również za dokonanie czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W świetle ujawnionego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego nie można stwierdzić, że radca prawny [REDAKTURA] dopuścił się czynów, które realizowałyby przesłanki odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zgodnie z powyższym, w wyniku nie stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych oraz przepisów Kodeksu etyki radcy prawnego, należało uznać, iż radca prawny [REDAKTURA] czynu zabronionego nie popełnił, a więc należało, zgodnie z art. 64. ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie, jak to też uczynił Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTURA] w postanowieniu z dnia 15 czerwca 2012 r.

Zasada domniemania niewinności w ocenie Sądu musiała znaleźć w tym przypadku zastosowanie. Sąd nie doszukał się w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie żadnego dowodu na to, iż radca prawny [REDAKTURA] dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, świadcząc usługi prawne na rzecz [REDAKTURA]

Łączne koszty postępowania wyniosły 422,60 zł. Z uwagi na odmowę wszczęcia dochodzenia w sprawie koszty te poniosła Okręgowa Izba Radców Prawnych [REDAKTURA]

G. Gawlik

11.6.12 7